

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

contacts

UN COPAC PRIN FURTUNĂ

Dezastru sau oportunitate?

Asemenea albinelor

Cum să depășești
gândurile supărătoare

Ornamentul special

O poveste despre
trandafiri și țepi

NOTA EDITORULUI DE CE SUFERINȚA?

Majoritatea oamenilor încearcă să nu se gândească la suferință mai mult decât este necesar, dar asta nu neagă existența ei. Există multă suferință în lume. Oameni inocenți sunt omorâți, mutilați și rămân fără adăpost din cauza unor războaie crude și nedrepte. Mulți suferă din cauza unor dezastre naturale sau produse de om. Cancerul, SIDA sau alte boli iau viața a milioane de oameni anual, în general după luni sau ani de suferință. Și nu se mai termină. De ce trebuie să fie viața așa? Este întrebarea veșnică: De ce permite Dumnezeu suferința?

Nu există un răspuns simplu, universal. Dumnezeu permite suferința, însă motivele și scopurile Sale sunt aproape la fel de numeroase și de variate precum suferințele însăși. Un lucru, însă, este clar: felul cum trec oamenii prin suferință sau cum reacționează la suferința altora depinde în mare măsură de credința lor. Cei care au credință implicită într-un Dumnezeu drept și

iubitor îl cheamă în momentele lor de nevoie, se folosesc de resursele Lui infinite și găsesc har și tărie să-și depășească durerea și pierderea.

Se știu puține despre suferința personală a lui Frank E. Graeff (1860-1919), însă parcă a scris din experiență când a compus faimosul imn „Does Jesus Care?” („Oare lui Iisus îi pasă?”) Durerea pe care o descrie este prea reală să fie inventată și doar cine a trecut prin ea poate exprima adevărul și speranța afirmate atât de victorios în refren: „Sigur că-i pasă și durerea noastră o simte... Știu că Mântuitorului meu îi pasă!”

Suferința face parte din viață, dar poți avea și acea credință minunată și certitudine în ceea ce privește grija și prezența lui Dumnezeu în mijlocul suferinței. Sper ca acest număr al revistei să te ajute să te conectezi la iubirea și mângâierea lui Dumnezeu atunci când ai cel mai mult nevoie de El.

CURTIS PETER VAN GORDER

UN COPAC PRIN FURTUNĂ

Dacă simți că viața ta a fost complet dezrădăcinată și n-ai idee cum vei supraviețui de la o zi la alta atunci ascultă povestea stejarului gigant de 16 m înălțime plantat în 1798, aflat azi în Grădina Botanică „Kew Gardens” la sud de Londra. În anii '80 acest stejar era cam bolnav și părea că moare. Apoi Marea Furtună din 1987 (pe 16 octombrie) a lovit părți din Marea Britanie, Franța și insulele Canalului. A fost cea mai rea furtună din 1703 încoaice și a pus la pământ 15 milioane de copaci din sudul Angliei în doar o oră. Printre victime a fost și acest stejar. Vântul a ridicat stejarul complet din pământ, l-a scuturat violent, apoi l-a așezat la loc ca și cum o mână uriașă ar fi ridicat un pahar de vin, ținându-l de picior, apoi l-ar fi așezat la loc pe masă.

Șeful parcului dendrologic, Tony Kirkham, a simțit de parcă a pierdut un membru al familiei: „Am fost devastat! Copaci de care te-ai ocupat, cu care erai familiar, acum erau la pământ”. Tony și echipa lui au fixat stejarul uriaș în pământ și l-au proptit, deși nu prea trăgeau speranță. Dar după trei ani, spre surprinderea lor, copacul arăta sănătos. Atunci și-au dat seama că, din cauza mulțimii de vizitatori, pământul din zona

rădăcinilor fusese atât de tasat încât copacul nu mai primea suficient aer și apă. Furtuna a scuturat copacul și a dat pământului porozitatea prielnică pentru copac.

În cei 30 de ani de după furtună, stejarul a crescut încă o treime din cât era și a inspirat metode noi de îngrijire a copacilor, inclusiv crearea de echipamente care să afâneze solul pentru a lăsa oxigenul, nitrogenul și nutrienții să ajungă sub pământ, la rădăcini.

Acum, ori de câte ori Tony trece pe lângă stejarul uriaș zâmbește, glumește și devine puțin emoționat la gândul miraculoasei însănătoșiri. „Copacii sunt precum oamenii”, spune el. „Se stresează, dar sunt frumoși când sunt fericiți”.

Când suntem în mijlocul unui uragan nu înțelegem ce bine are putea rezulta din asta, dar după ce trece furtuna apare o viață nouă. Deseori nu știm implicațiile necazurilor noastre când trecem prin ele și „nu vedem pădurea din cauza copacilor”. Dar ne putem găsi odihna și liniștea minții dacă ne încredem în planul bun al lui Dumnezeu pentru viețile noastre.¹

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE
SCENARIST ȘI MIM ÎN GERMANIA.

1. Vezi Ioan 15:1-2.

RUTH DAVIDSON

IISUS ÎȘI ÎNCURAJEAZĂ UCENICII

Când Iisus le-a spus pentru prima oară ucenicilor Săi că îi va părăsi în curând, ei au fost înmărmuriți și I-au pus tot felul de întrebări. Gândul că vor rămâne fără El era prea mult pentru ei.

El i-a încurajat cu cuvintele: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo”.¹

Toate promisiunile și cuvintele de încurajare pe care Iisus le-a dat ucenicilor Săi sunt valabile

și pentru noi azi. „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi”.²

„Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”.³

Hristos ne-a dat ca moștenire pacea Sa: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”.⁴

RUTH DAVIDSON ESTE CONSILIERĂ ȘI SCRIITOARE PENTRU FAMILY LIFELINES ȘI MEMBRĂ ÎN TFI ÎN SUA.

1. Ioan 14:1-4
2. Ioan 14:16-17
3. Ioan 16:7
4. Ioan 14:27

ÎNTÂLNIRE CU MÂNGÂIETORUL

În Ioan 14:26 Iisus promite să trimită Duhul Sfânt să-i încurajeze pe ucenici după plecarea Sa din lumea asta. „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”

Am gravată în minte din copilărie această promisiune. Dar numai după ce am trecut de 20 de ani mi-am întâlnit propriul „Mângâietor.”

Mama mea a murit când eu aveam 20 de ani. Când ți se întâmplă o tragedie te poți adânci în durere și necaz că nu mai accepți nicio mângâiere. Așa am fost eu. Deși am reușit să păstrez aparențele cu o atitudine liniștită, era doar de față, dar în interior eram numai durere din cauza pierderii mamei.

Adevărul era că eram foarte supărat de pierderea mamei. Este normal să jalești o astfel de pierdere, însă eu nu puteam trece de acea durere.

După un timp am cedat încurajărilor primite de la Dumnezeu să aduc mulțumiri pentru faptul că mama mea era acum cu El, și așa m-am vindecat de resentimentul față de Dumnezeu.

La scurt timp după aceea a fost comemorarea de 10 ani de la moartea mamei. Acea zi era pentru mine cea mai dureroasă zi din întregul an. Însă de data aceea eram neobișnuit de fericit și de împăcat. Când m-am întins seara în pat

am conștientizat că un sentiment foarte liniștitor îmi umplea inima. Balsamul lui vindecător a atins toate cotloanele sufletului meu măcinat de durere. Ca și cum niște mâini puternice și iubitoare îmi înveleau inima, ca eu să mă simt în siguranță și liniștit.

L-am întrebat pe Dumnezeu ce se întâmpla, iar El mi-a spus: „Te-ai întâlnit cu Mângâietorul”.

Am fost ușurat de povara durerii pe care o purtam ca o cruce, de mult timp. Cu lacrimi de bucurie i-am spus din nou și din nou Duhului Sfânt: „Accept și primesc mângâierea pe care dorești să mi-o dai, fără rezerve”. Cu cât o spuneam mai mult, cu atât mai puternică era senzația de mângâiere; și nu m-a mai părăsit niciodată de atunci.

Oare porți și tu o povară de durere? N-ar trebui. Mângâietorul, Duhul Sfânt, bate la ușa inimii tale și așteaptă să intre. Brațele lui sunt întinse și așteaptă să te cuprindă cu ele. Tot ce trebuie să faci este să-L primești pe Iisus și să fii umplut cu Duhul Sfânt.

STEVE HEARTS ESTE ORB DE LA NAȘTERE.
EL ESTE SCRIITOR, MUZICIAN ȘI
MEMBRU ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY
INTERNATIONAL ÎN AMERICA DE NORD.

PRECUM ALBINELE

MARIE STORY

Ai încercat vreodată să dormi cu o muscă sau un țânțar în cameră? Stai întins în pat, aproape adormit, când bâzzzzzz. Unele sunt atât de îndrăznețe (sau nesuferite) încât aterizează chiar pe fața sau pe urechea ta.

Te ia din nou somnul și bâzz... PLEOSC! Ești prea obosit să te ridici să o omori, dar nici nu poți să dormi din cauza ei.

Am trecut și eu prin ceva asemănător, dar fără insecta nesuferită. Iată ce s-a întâmplat:

Am încercat să adorm... eram aproape

1. Psalmul 118:12
2. Psalmul 118:25
3. Psalmul 118:12-13
4. Psalmul 118:21

adormită... când mi-a venit în minte un gând, *nu m-am ocupat de chestia aia din lista mea.* Știam că n-ar trebui să mă îngrijorez. Știam că nu avea sens să mă îngrijorez. Mă voi îngrijora pentru aia mâine. M-am întors pe partea cealaltă și am încercat să adorm, dar ochii mi s-au deschis când un alt gând mi-a venit în minte: *Vai, nu, am uitat să dau un telefon important.*

Gata, creiere, am zis. Relaxează-te, nu te mai îngrijora și du-te la culcare. Trebuie să te trezești devreme mâine. Vei avea destul timp de dimineață să te gândești la toate. Dar nu, cu cât încercam mai tare să mă culc, un al gând apăru: *Oare nu se apropie acel termen limită la lucru?*

Și tot așa.

Într-o dimineață devreme, după o astfel de

Dacă te frământă și nu poți dormi,
Lasă oile, căci mai bine vei dormi
De binecuvântări vei socoti.
– Irving Berlin

noapte lungă și neliniștită, m-am târât spre bucătărie să-mi fac un ceai și o pâine prăjită. Stăteam cocoșată ca un zombi, cu ochii pe jumătate închiși, încercând să citesc un capitol din Psalmi înainte să-mi încep ziua. Citeam Psalmul 118 și am dat de versetul 12 unde Regele David scrie despre dușmanii săi: „M-au înconjurat ca niște albine”.¹ A trebuit să zâmbesc când m-am gândit la noaptea mea lungă și plină de îngrijorări. Nu fusesem înconjurată de dușmani fizici, însă îngrijorările mele „m-au înconjurat ca niște albine”, bâzâind, supărându-mă și împungându-mă.

Eu am tendința să mă îngrijorez pentru lucruri pe care nu le prea pot controla – cum ar fi un roi de albine. Albinele, precum îngrijorările, sunt persistente și e greu să scapi de ele. Contrar a ceea ce poate ai învățat de la Winnie de Pluș, nu te ajută să sari în apă – albinele vor continua să bâzâie în preajmă până ieși la suprafață pentru a lua aer. Nu-ți bate capul să te ascunzi – ele găesc repede o cale să ajungă la tine. Le poți plesni și poți da cât vrei din mâini, dar în curând vei fi copleșit.

Când ai o problemă cu albinele, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să chemi pe cineva în ajutor. Încearcă între timp să te îmbraci cu haine groase.

Așa a procedat și Regele David cu „albinele” din viața lui – a chemat „deratizarea”.

„Doamne, ajută!” a strigat el. „Doamne, dă izbândă!”²

Și ce s-a întâmplat? El ne spune: „se sting ca un foc de spini: în Numele Domnului le tai în

bucăți. Tu mă împingeai, ca să mă faci să cad, dar Domnul m-a ajutat”.³

Un apicultor priceput sau un exterminator priceput vor veni, vor adormi albinele cu fum, vor pune stupul într-o cutie și îl vor muta departe, acolo unde albinele pot fi în siguranță și nu te vor mai supăra pe tine. Când nu poți scăpa de îngrijorări și temeri, cheamă Expertul Exterminator de Îngrijorări – pe Iisus – să se ocupe de ele pentru tine.

Te îngrijezi și tu uneori pentru viitor? Când David era îngrijorat sau se temea, își dădea grijile lui Dumnezeu și se aștepta ca El să se ocupe de ele. Ori de câte ori David avea probleme, plângea către Dumnezeu, iar El a fost mereu fidel să-l salveze. „Te laud pentru că m-ai ascultat” a proclamat David, „pentru că m-ai mântuit”.⁴ Iar El continuă să facă același lucru și pentru noi azi.

Acum, când stau întinsă în pat și nu pot să adorm din cauza îngrijorărilor sau a temerilor, am învățat că cel mai bun lucru este să chem ajutoare. Îi explic problema lui Iisus, spun pe nume fiecare îngrijorare, iar apoi o dau pe fiecare lui Iisus. Uneori am o listă lungă de îngrijorări, alteori este doar un singur lucru care mă supără. Indiferent care este problema știu că pot să o las în mâinile Sale capabile.

Uneori încep să bâzâie alte îngrijorări noi. Uneori mai am nopți agitate. Dar am învățat că atâta timp cât stau aproape de „deratizatorul” meu personal, Îl pot chema să se ocupe de orice problemă ce apare. Și de fiecare dată când o fac, El vine și alungă acea îngrijorare – iar eu mă întorc pe partea cealaltă și adorm.

MARIE STORY TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA, UNDE LUCREAZĂ CA ILUSTRATOARE LIBER-PROFESIONISTĂ ȘI CONSILIERĂ VOLUNTARĂ LA UN CENTRU PENTRU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST.

JOYCE SUTTIN

CASA CU GHEAȚĂ

De mică bunicul mi-a arătat casa cu gheață de la ferma lui de lactate. După ce vacile erau mulse iar laptele proaspăt era sterilizat în sticle, sticlele erau așezate în apă cu gheață în casa cu gheață. În 1952 nu existau camere frigorifice, erau doar simple camere bine izolate și cu uși groase care țineau căldura afară. Laptele era păstrat proaspăt în sticle puse în apă cu gheață într-o vană mare din metal. Apoi, în fiecare zi foarte de dimineață, cutiile din lemn cu sticlele, din sticlă, de lapte, erau puse în camion cu cuburi mari de gheață deasupra și erau livrate la casele din împrejurimi. Lapte proaspăt în fiecare zi.

Acest lapte nu era pasteurizat și omogenizat. Frișca pentru cafea se lua de deasupra, sau laptele era bătut de mână până se făcea frișcă. Iar frișca se putea bate până devenea unt. Laptele crud

provenea de la vaci sănătoase, iar mulți oameni credeau că are proprietăți vindecătoare. Mai târziu în copilăria mea guvernul a dat o serie de reguli și reglementări care au făcut imposibilă vânzarea laptelui crud, însă amintirile mele cele mai timpurii sunt cu laptele crud și procesul simplu de producere.

Grajdul unde vacile așteptau în liniște, lăptăria unde laptele era îmbuteliat, și camera cu gheață, toate mă fascinau. Iubeam câmpurile înverzite punctate cu flori sălbatice unde vacile pășteau zilnic. Iubeam mirosul de grăunțe și de fân cu care erau hrănite vacile cât timp așteptau să fie mulse. Iubeam să mă joc de-a v-ați ascunselea și alte jocuri prin grajd împreună cu fratele, surorile și verișorii mei.

Unul din jocuri era să ne furișăm în camera cu

Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră. – Ioan 16:22

Dacă nu L-ai primit încă pe Iisus și darul mângâierii Sale, o poți face chiar acum cu această rugăciune:

Iisus, Te rog să mă ierți pentru toate păcatele mele. Cred că Tu Ți-ai dat viața pentru mine. Deschid ușa inimii mele și Te rog să intri și să-mi dai darul Tău al vieții veșnice. Amin.

gheață și să ne întrecem cine își ținea mai mult mâna în apă cu gheață. Îmi amintesc și acum senzația de înțepături de la apa înghețată în timp ce încercam să-mi țin cât mai mult mâna în apă. Senzația de frig se transforma într-o senzație de ardere, iar când îmi scoteam mâna din apă era de un roșu aprins. De la prea mult frig se simțea parcă era în foc.

Altă dată, am pornit într-o dimineață la săniuș cu verișorii mei și era atât de distractiv că nu m-am mai gândit la zăpada care mi se topea prin mânuși sau la umezeala care îmi penetra cizmele. Când am intrat în casă mi-am dat seama că ceva nu era în regulă, iar mâinile și picioarele mă dureau atât de tare că nu puteam să fac nici măcar o baie caldă. A trebuit să stau în apă rece care să se încălzească treptat ca să pot simți din nou căldura.

Mi-am amintit de aceste întâmplări și de pierderile triste din viața mea. Durerea este ca un frig de gheață. Moartea bunicului a fost prima mare pierdere a mea, când aveam paisprezece ani. A fost o durere înțepătoare, care mi-a reamintit de senzația când mi-am ținut mâna în apă cu gheață, sau când stăteam în cada cu apă caldă încercând să-mi dezgheț degetele de la mâini și de la picioare. Parcă inima îmi era nu numai frântă, dar chiar scufundată și înghețată. Mă durea atât de mult că nu mai puteam distinge dacă simțeam căldură sau frig. Pur și simplu

durea și a fost nevoie de un proces încet de schimbări mici ca să simt din nou.

Însă mi-am revenit. Cu timpul am început să mă simt din nou caldă pe interior. Durerea de gheață din interior s-a dus, iar eu am putut privi în urmă la perioada mea de durere în casa cu gheață concentrându-mă asupra amintirilor dulci și a timpului petrecut cu bunicul. Continui și acum să privesc în urmă și să îmi găsesc tăria în lecțiile simple dar profunde de viață pe care el m-a învățat.

Lecțiile din casa cu gheață sunt dure. Oricând te afli acolo să fii blând cu tine însuși și să-ți lași timp să simți din nou și să te vindeci. Să nu te aștepti că vei putea să sari direct în viața normală, sau să-ți distragi atenția cu alte lucruri care să te țină ocupat sau să te distreze, căci vei afla că te doare și mai tare. Găsește o persoană de încredere care îți permite să simți, cineva care poate plânge împreună cu tine când ai nevoie să plângi și poate râde cu tine când ai nevoie să râzi și toate emoțiile între ele. Să nu uiți sau să nu încerci să blochezi amintirea casei cu gheață, căci vei pierde lecțiile sale profunde și de valoare. Respectă-ți inima și dă-i timp să se vindece.

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARE
PENSIONARĂ ȘI SCRITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN
SAN ANTONIO, SUA.

MARIANNE ȘI JERRY PALADINO

COPIIUL RAIULUI

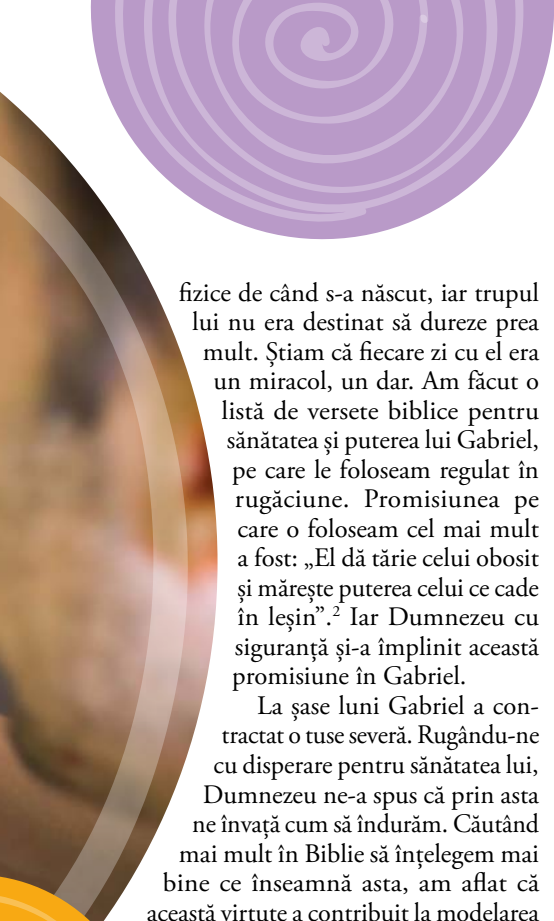
Aceasta este povestea fiului nostru, Gabriel, care s-a născut cu sindrom Down și a fost cu adevărat un copil special. Deși a trăit pe acest pământ doar doi ani și patru luni, Domnul l-a folosit să atingă multe vieți și să ne învețe nenumărate lecții prețioase de iubire, credință, convingere, îndurare, compasiune, smerenie, curaj, despre puterea rugăciunii și despre realitatea versetului Romani 8:28: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.

Prima oară când doctorii ne-au spus că

Gabriel va avea sindrom Down ne-a fost foarte greu să acceptăm, dar când ne-am mai informat am înțeles cât de speciali sunt copiii cu sindrom Down. Și pe măsură ce l-am cunoscut pe Gabriel și ne-am bucurat de dulcele lui spirit angelic, ne-am gândit tot mai puțin la limitările lui și ne-am simțit ca oamenii aceia din Biblie despre care se spunea că „unii au găzduit, fără să știe, pe îngeri”.¹

1. Evrei 13:2

2. Isaia 40:29

fizice de când s-a născut, iar trupul lui nu era destinat să dureze prea mult. Știam că fiecare zi cu el era un miracol, un dar. Am făcut o listă de versete biblice pentru sănătatea și puterea lui Gabriel, pe care le foloseam regulat în rugăciune. Promisiunea pe care o foloseam cel mai mult a fost: „El dă tărie celui oboșit și mărește puterea celui ce cade în leșin”.² Iar Dumnezeu cu siguranță și-a împlinit această promisiune în Gabriel.

La șase luni Gabriel a contractat o tuse severă. Rugându-ne cu disperare pentru sănătatea lui, Dumnezeu ne-a spus că prin asta ne învață cum să îndurăm. Căutând mai mult în Biblie să înțelegem mai bine ce înseamnă asta, am aflat că această virtute a contribuit la modelarea multor oameni (bărbați și femei) ai lui Dumnezeu și i-a făcut așa cum dorea El să fie. Cât despre noi, nu era suficient să ne rugăm o singură dată și să considerăm lucrurile rezolvate; trebuia să Îl căutăm în continuu pe Dumnezeu cu toată inima. Când am înțeles asta și ne-am făcut partea, atunci și Dumnezeu și-a făcut partea Sa. Gabriel s-a vindecat complet de acea tuse care îi punea viața în pericol.

Cu fiecare criză Dumnezeu ne învață o lecție nouă despre vindecare și despre rugăciunea înfocată, de cele mai multe ori prin aplicarea unor lucruri pe care le-am citit în Cuvântul Său. A fost un capitol din școala vieții care ne-a învățat lecții pe care nu le-am fi putut învăța în alt fel. De multe ori ne doream să fim noi cei ce suferă în locul copilului, dar în final am înțeles că Dumnezeu știe mai bine, ca întotdeauna, fiindcă ne-a făcut să luptăm și mai mult în rugăciune pentru Gabriel decât am fi luptat pentru

noi înșine. De fiecare dată Dumnezeu ne-a dat mângâierea și tăria de care aveam nevoie.

Deși Dumnezeu a lucrat în inimile noastre să ne pregătească pentru ziua când îl va chema pe Gabriel la El, ne-am atașat foarte mult de Gabriel. Poate fiindcă era un copil special, sau poate fiindcă fusesem conștienți de la început că îl aveam „împrumutat de la Dumnezeu” doar pentru puțin timp.

Într-o zi, pe când Gabriel era încă deosebit de slăbit după o boală, a început să dea semne că va avea o convulsie, apoi a leșinat în brațele mele și nu și-a mai câștigat cunoștința. Ne-am grăbit cu el la spital și în timp ce doctorii încercau să-l resusciteze am scos o cârtică de imuri ce o aveam cu noi și s-a deschis la imnul „Some Golden Daybreak” („Un răsărit luminos”). Pentru noi a fost ca un semn de la Dumnezeu că Gabriel era în drum spre casa lui cerească.

Am simțit, bineînțeles, o mare pierdere, însă Dumnezeu ne-a mângâiat, așa cum numai El o poate face. Ce puteam cere mai mult decât să știm că Gabriel este fericit și în final eliberat de suferință. La ceremonia de înmormântare cineva ne-a povestit că a avut o viziune cu un fluture care tocmai a ieșit din coconul său. Într-un fel Gabriel a fost ca o omidă în viața aceasta – de fapt, el nu a învățat nici măcar să se târască așa de bine ca o omidă. Dar acum era ca un fluture frumos care a zburat spre libertate.

Plecarea lui Gabriel în Rai a făcut ca Raiul să fie mai real pentru noi. Noi credeam și înainte în Rai și ne doream să-i explorăm într-o bună zi frumusețile și misterele, însă Gabriel acolo face Raiul mai aproape pentru noi, ca o casă, și uneori chiar ne detașăm de unele lucruri din viața asta. Nu am mai fost la fel după scurta incursiune a lui Gabriel cu noi pe acest pământ. Vezi tu, Gabriel nu ne-a aparținut niciodată. El a fost un mesager cu o misiune – să ne înmoaie inimile și să ne învețe să ne conectăm mai bine cu divinitatea și să învățăm mai multe despre adevăratele valori din viață.

MARIANNE ȘI JERRY PALADINO AU
PETRECUT 14 ANI ÎN JAPONIA ȘI 18 ANI
ÎN MEXIC ÎMPĂRTĂȘIND OAMENILOR
IUBIREA ȘI MESAJUL DE SPERANȚĂ ALE LUI
DUMNEZEU.

AUTOR NECUNOSCUT

ORNAMENTUL SPECIAL

Sandra se simțea deprimată în timp ce se lupta cu vântul rece de iarnă să ajungă la ușa florăriei. Avusese o viață foarte ușoară, ca o adiere de primăvară. Dar când fusese în luna a patra la a doua sarcină, un accident de mașină i-a furat această ușurare. În săptămâna aceea ar fi trebuit să nască un băiat, iar ea deplângea acea pierdere. Și dacă asta nu era îndeajuns, firma la care lucra soțul ei vorbea de un transfer. Apoi sora ei, care urma să vină în vizită, o sună să-i spună că nu mai poate veni. Mai rău, o prietenă o înfurie pe Sandra când sugera că poate pierderea ei era calea lui Dumnezeu spre maturitate, să o învețe să fie recunoscătoare cu lucrurile bune din viața ei și să poată fi mai înțelegătoare cu alții care suferă.

Oare ea a pierdut un copil? – Nu. N-are nicio idee despre cum mă simt eu! își spunea Sandra. Se așteaptă să fiu recunoscătoare? Recunoscătoare pentru ce? – se întreba ea. Pentru un șofer neatent al cărui camion de-abia dacă a fost zgâriat când a dat cu spatele în mașina mea? Pentru airbag-ul care mi-a salvat viața dar a luat viața copilului meu?

– Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea florăresei o făcu să tresară.

– Scuze, spuse florăreasa, pe nume Jenny. N-am vrut să credeți că vă ignor.

– Am nevoie de un aranjament.

– Doriți ceva minunat sau obișnuit, sau poate vă place provocarea zilei cu preferata clienților, eu îl numesc Ornamentul Special de

Gândește-te la binecuvântările tale prezente, de care toți oamenii au multe; nu la nenorocirile tale din trecut, de care toți oamenii au câteva. – *Charles Dickens (1812-1870)*

Ziua Recunoștinței? Jenny observă curiozitatea Sandrei și continuă. Sunt convinsă că florile spun o poveste, că fiecare aranjament sugerează un anumit sentiment. Căutați ceva care să transmită recunoștință?

– Nu chiar! răbufni Sandra. Scuze, dar în ultimele cinci luni tot ce putea merge rău a fost rău.

Sandra își regretă răbufnirea dar fu surprinsă de răspunsul lui Jenny.

– Am aranjamentul perfect pentru d-voastră.

Clopoțelul ușii de la intrare sună.

– Barbara! Bună! spuse Jenny. Comanda ta este gata. Un moment.

Jenny se scuză politicoasă față de Sandra și se duse în micul ei atelier din spate. Apăru la scurt timp cu un aranjament masiv de verdeață, fundițe și cozi de trandafiri. Doar că florile de trandafiri lipseau, fuseseră tăiate.

– Îl dorești în cutie? întrebă Jenny.

Sandra privi reacția Barbarei. Să fie o glumă? Cine vrea trandafiri fără trandafiri! Se aștepta la râsete, când cineva ar fi observat lipsa florilor în vârful tulpinilor țepoase, dar niciuna dintre femei nu glumea.

– Da, te rog, este desăvârșit, spuse Barbara. Ai crede că după trei ani de când tot comand Ornamentul Special nu aș mai fi mișcată de semnificația lui, dar mi se întâmplă din nou. Va plăcea și familiei. Mulțumesc.

Sandra se holba. *Ce discuție normală despre un aranjament atât de ciudat?* se mira ea.

– Doamna tocmai a plecat cu ... , bolborosi Sandra arătând cu degetul.

– Da?

– Păi, nu avea flori!

– Corect, eu am tăiat florile.

– Ooo?

– Da. Acesta este specialul. Eu îl numesc Buchetul de Țepi de Ziua Recunoștinței.

– Dar de ce plătesc oamenii pentru așa ceva?

chicoti Sandra.

– Chiar vreți să știți?

– N-aș pleca fără să știu!

– În urmă cu trei ani Barbara a venit la florărie simțindu-se cam cum cred că vă simțiți d-voastră azi, explică Jenny. Simțea că are foarte puține pentru care să fie recunoscătoare. Își pierduse tatăl din cauza cancerului, afacerea de familie nu o ducea bine, fiul ei se droga, iar pe ea o aștepta o operație majoră.

– Vai! spuse Sandra.

– Chiar în același an mi-am pierdut și eu soțul, explică Jenny. Am preluat frăiele florăriei și pentru prima oară m-am simțit complet singură. Nu aveam copii, nu aveam soț, nu aveam familie în apropiere și o datorie prea mare să-mi mai permit să călătoresc.

– Ce ați făcut?

– Am învățat să fiu recunoscătoare pentru țepi.

– Țepi? ridică din sprâncene Sandra.

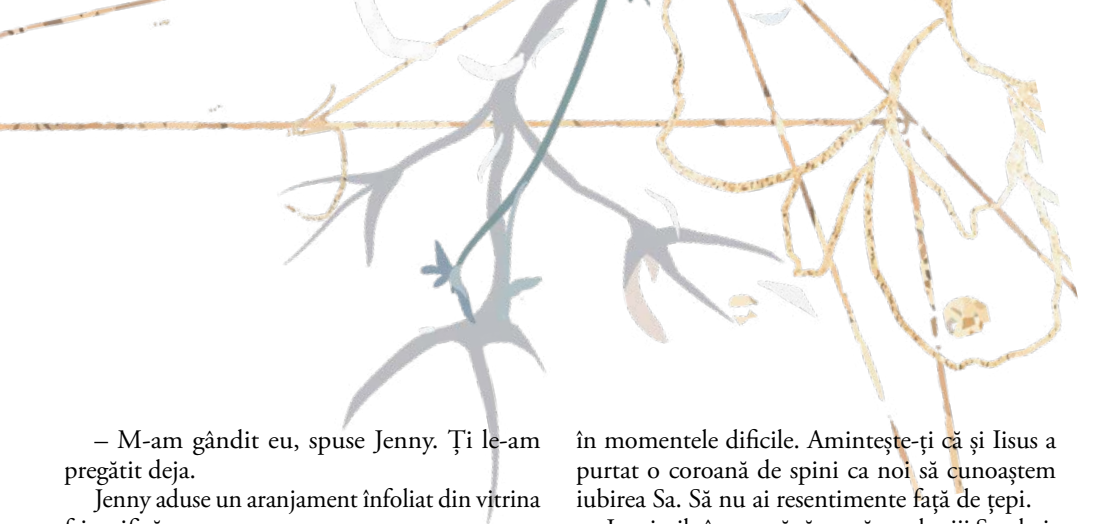
– Eu sunt creștină. I-am mulțumit întotdeauna lui Dumnezeu pentru lucrurile bune din viață și nu m-am gândit niciodată să-L întreb de ce mi se întâmplă lucruri bune. Dar când am fost lovită de cele rele, am întreat! M-am bucurat mereu de „florile” vieții, dar apoi țepii mi-au arătat frumusețea mângâierii lui Dumnezeu. Știi, Biblia spune că Dumnezeu ne mângâie când avem probleme, ca prin mângâierea Sa să învățăm cum să-i consolăm la rândul nostru pe alții.

– O prietenă mi-a citit și mie acest pasaj și am fost furioasă! a recunoscut Sandra. Adevărul cred că este că nu vreau să fiu consolată. Am pierdut bebelușul și sunt furioasă pe Dumnezeu.

– Bună, Phil! strigă Jenny când un bărbat chel și rotofei intră în florărie.

Jenny atinse încet brațul Sandrei și merse să-l întâmpine. Phil îi dădu o îmbrățișare caldă.

– Am venit pentru douăsprezece tulpini țepoase! spuse Phil râzând cu toată inima.

– M-am gândit eu, spuse Jenny. Ți le-am pregătit deja.

Jenny aduse un aranjament înfoliat din vitrina frigorifică.

– Minunat, spuse Phil. Soția îl va îndrăgi.

Sandra nu se putu abține să nu întrebe.

– Sunt pentru soția d-voastră? Nu vă supărați dacă întreb, de ce țepi?

Phil observă curiozitatea Sandrei, tot așa cum fusese el prima oară când a auzit de buchetul țepos.

– Nu mă supăr. De fapt mă bucur că ai întrebat, spuse el. Cu patru ani în urmă eu și soția eram pe cale să divorțăm. După patruzeci de ani ajunsesem într-un impas, cu probleme peste probleme. Ne-am salvat căsnicia, iubirea, de fapt. Anul trecut am intrat aici pentru niște flori. Poate că am menționat că am supraviețuit unei perioade dificile fiindcă Jenny mi-a povestit cum ține ea în vază niște tulpini de trandafiri ... doar tulpini! ... să-i amintească de cele învățate din momentele spinoase. Asta m-a convins. Am dus acasă doar tulpinile. Eu și soția am hotărât să asociem fiecărei tulpini o situație spinoasă din viețile noastre și să mulțumim pentru ce ne-a învățat acea problemă. Sunt sigur că buchetul de tulpini poate deveni o tradiție.

Phil îi plăti lui Jenny, îi mulțumi încă o dată și, când să plece, îi spuse Sandrei:

– Îți recomand cu căldură Ornamentul Special!

– Nu știi dacă pot fi recunoscătoare pentru țepii din viața mea, îi spuse Sandra lui Jenny.

– Din experiența mea, țepii fac trandafirii mai speciali. Prețuim și mai mult grija lui Dumnezeu

în momentele dificile. Amintește-ți că și Iisus a purtat o coroană de spini ca noi să cunoaștem iubirea Sa. Să nu ai resentimente față de țepi.

Lacrimile începură să curgă pe obrazii Sandrei. Pentru prima oară de la accident a dat drumul resentimentelor.

– Iau și eu douăsprezece tulpini țepoase, te rog.

– Speram să o faceți, spuse Jenny. Îi pregătesc într-o clipă. Apoi, ori de câte ori te uiți la ei să îți amintești să apreciezi atât momentele bune cât și cele dificile. Amândouă ne ajută să progresăm.

– Mulțumesc. Cât îți datorez?

– Nimic. Doar să îmi promiți că vei lucra să-ți vindeci inima. Primul aranjament de acest fel este întotdeauna din partea mea.

Jenny îi înmână Sandrei și o felicitare.

– Atașez o felicitare acestui aranjament, dar poate ai vrea să o citești mai întâi. Este o rugăciune scrisă de un domn orb. Citește-o!

Dumnezeu meu, nu ți-am mulțumit niciodată pentru țepii mei! Ți-am mulțumit de o mie de ori pentru trandafiri, dar niciodată pentru țepi. Învață-mă care este harul crucii pe care o port. Învață-mă care este valoarea țeștilor mei. Arată-mi că am urcat la Tine pe calea durerii. Arată-mi că lacrimile mele au făcut curcubeul meu.¹

– Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse Jenny înmânându-i ornamentul special. Aștept să ne cunoaștem mai bine.

Sandra zâmbi. Deschise ușa și păși afară cu speranță.

1. George Matherson (1842-1906)

MARIE ALVERO

ARTA ÎNCURAJĂRII

În vreme ce scriu acest articol o bună prietenă de-a mea este lovită de val după val de vești rele. Soțul ei a fost demis de la slujba pe care o avea de 27 de ani, și-a făcut o mamografie care arată suspicios, aparatul de aer condiționat din casă tocmai li s-a stricat iar de curând au fost nevoiți să eutanaseze unul din animalele familiei. Nu sunt tragedii, dar totuși sunt lucruri dificile, lucruri care te fac să întrebi „De ce, Doamne?” sau „Ești acolo, Dumnezeule? Tu observi aceste lucruri? Oare Îți pasă?”

Aș vrea să-i ofer mângâiere și susținere prietenei mele. Mă întristează că îi este greu, dar nu știu ce să fac. Nu vreau să îi ofer clișee și mesaje de înțelegere de genul „Mă rog pentru tine” deși eu nu mă confrunt cu greutățile ei. Oare tu nu te-ai simțit vreodată așa? Sau poate că tu ești de partea cealaltă și ai nevoie de mângâiere și ți-ai dori ca prietenii să înțeleagă ce ai nevoie. Iată câteva lucruri pe care le-am învățat eu despre cum să oferi mângâiere și susținere celor dragi când se confruntă cu dificultăți:

- Găsește un verset pe care să-l revendici în rugăciune pentru ei și de asemenea spune-le că te rogi pentru ei. Eu de obicei le scriu un SMS de genul: „Isaia a spus că cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea. Știu că acum te simți obosit, dar eu mă rog ca Dumnezeu să-ți

dea putere”. Eu am trimis astfel de mesaje dar am și primit, la rândul meu și știu că este o mare încurajare să știi că cineva revendică promisiunile lui Dumnezeu pentru tine când tu ești slab.

- Oferă ceva ce să le distragă atenția. Uneori bălăile pot fi lungi și ți-ai dori un moment fără efort. Întreabă-ți prietenul dacă nu i-ar plăcea să meargă într-o plimbare cu tine, sau să iasă la o cafea, sau la cină sau la un film, sau orice ar crea o pauză de la chinurile sale. Fii tu locul unde își poate încărca bateriile.

- Fă ceva draguț pentru ei. Prepară-le ceva de mâncare. Ocupă-te de copiii lor pentru o după-amiază. Plătește-le cumpărăturile alimentare. Tunde-le iarba din curte. Fă-ți timp să-i suni, să vorbești pe internet, sau să le scrii. Faptele mărunte de bunătate sunt puternice și pot reduce speranța și tăria.

- Încurajează-i. Când prietenul tău are un interviu pentru o slujbă, sau primește vești bune de la doctor, bucură-te alături de el. Fii alături de el/ea.

De-a lungul vieții noastre și în relațiile cu ceilalți avem multe ocazii în care să fim noi cei ce încurajează și de asemenea cei care ne chinuim. Vom învăța ca „prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu să mângâiem pe cei ce se află în vreun necaz”¹ și astfel să ne ajutăm unul pe celălalt când suntem slabi.

1. 2 Corinteni 1:4

DE LA ISUS CU DRAGOSTE

SANCTUARUL

Îți văd chinul și îți aud strigătele de ajutor. Când te simți singur, sunt cu tine. Îți simt suferința și te aștept să vii la Mine prin rugăciune. Vino în sanctuarul Meu, în locul acela secret în care să fim doar noi doi. Acolo vei găsi un răgaz de la îngrijorările, grijile și confuzia ta. Acolo îți pot reda convingerea că totul are un scop și te pot alimenta cu puterea de a merge mai departe.

Viața poate fi uneori o luptă, dar nu trebuie să te lupți de unul singur. De multe ori te confrunți cu poveri ce par cât munții de mari. Ele te apasă sufletește și te întrebă de ce le-am permis în viața ta. Să știi că nu sunt ca o formă de pedeapsă, ci ca să te motiveze să te apropii

de Mine. Eu te cunosc mai bine ca oricine altcineva și te iubesc foarte mult.

Problemele și obstacolele din viața ta pot fi recepționate în două feluri: ele te pot face mai bun sau îți pot împietri inima. Dacă descoperi acea liniște sufletească pe care numai Eu o pot dărui atunci Eu te pot folosi ca un instrument al iubirii Mele pentru a-i mângâia și pe alții.

Multe lucruri în viață par nedrepte sau chiar lipsite de dragoste dar când le privești din prisma promisiunii Mele că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine” ele capătă o altă valoare. Acea promisiune conține cheia pentru ușurarea durerii, eliberarea de orice problemă și învingerea oricărei temeri.